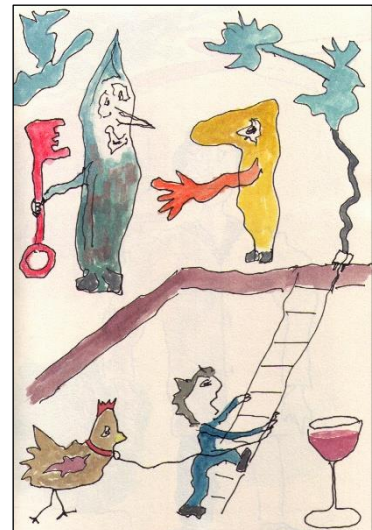

De contente mens

Hij zegt: 'Het zal mijnen tijd wel duren,' en 'ik durf ook gerust niks te doen.' Zijn leven lang heeft hij hard gewerkt en het nooit breed gehad, maar hij neemt het bestaan zoals het is, dag na dag. In plaats van in opstand te komen tegen zijn lot heeft hij het lef en de berusting om de dingen op hun beloop te laten, 'in hun wezen'. 'Het zal mijnen tijd wel duren,' en 'ik durf ook gerust niks te doen.' Is het een verdienste of een gebrek? Wie zal het zeggen? Het is het verschil tussen de actieve en de contemplatieve mens, de ondernemer en de mysticus, de wereldverbeteraar en de filosoof. De contente mens is van nature filosoof.

Ik had vroeger een oom, ome Karel, die in de familie de filosoof werd genoemd. Hij ging wel eens biljarten, speelde soms accordeon voor ons, hield van een borrel en rookte sigaren. Hij kende het dorp goed en wist over iedereen een verhaal te vertellen. Al die verhalen

hadden de verwonderde toon van: wat zijn mensen toch rare snuiters en snijbonen. Neem Jan met de handjes, die was niet helemaal honderd, hij liep een beetje voorover zodat zijn armen en handen voor hem uit bungelden. Ome Karel wist te vertellen dat Jan met de handjes iedere dag langs ons huis kwam omdat hij op weg was naar het voetbalveld, aan de rand van het dorp. Daar moest hij de witte lijnen onderhouden. Dat was zijn taak in het leven. Het was misschien niet veel, maar voor hem genoeg. Daarmee had hij een welomschreven rol in het dorp. Geen mens die eraan dacht dat het anders kon of beter moest. Als we wel eens naar het voetballen gingen kijken, keken we speciaal naar de lijnen. Nee, die waren niet overal even recht.

Aan het andere uiterste van het sociale spectrum in het dorp stonden de bierbrouwers. Die waren rijk, gaven het meeste geld aan de harmonie, en ze liepen een beetje achterover, met hun handen op de rug en geheven kin. Het zag er indrukwekkend uit, maar waren zij soms helemaal honderd? Ome Karel had zijn twijfels. De brouwers deden in feite hetzelfde als Jan met de handjes, alleen dan in de gemeenteraad. Daar probeerden ze de witte lijnen van het politieke speelveld uit te zetten. Dat ging net zomin altijd goed. Iedereen wond zich erover op wat daar gebeurde, hoe scheef het was, een grote folklore. Maar niemand had de verwachting dat er werkelijk iets aan te veranderen viel.

De contente mens weet, alle dingen veranderen voortdurend, maar tegelijk verandert er in wezen niet veel. Zijn we sinds het begin van onze beschaving soms betere mensen geworden? Ome Karel had zijn twijfels. Ik ook.